

Tots contra ell

Uns, entre tants altres, dels bàndols irreconciliables que ha subministrat la ciutat de València són els integrats per l'alumnat de l'Institut Lluís Vives, d'una banda, i el de l'Academia Castellanos, de l'altra. De fa un parell dècades, cíclicament, acompanyant el calendari estrident en honor de la incandescència —del 2 al 19 de març—, els estudiants de cada una de les denominacions d'origen mesuren, sense excés de reglament, el seu coeficient d'animalitat.

En el principi, la confrontació es devia al contrast socio-econòmic de les faccions: mentre que els matriculats en l'Academia Castellanos provenien de segments econòmics eufòrics, els del Lluís Vives, sense arribar a passar la mà per la paret, anaven més ajustats. Passat el temps, com no podia ser d'una altra manera, les causes s'han dil·luït, però no els efectes. I, probablement, d'ací 200 anys la cosa haurà adquirit tal consistència folklòrica que hi haurà unes representacions d'ambaixades, unes aclamacions col·lectives, una miqueta de retòrica per part de les autoritats i una reciprocitat d'estendarts abans de la simulació musical de la batalla.

El teatre d'operacions és laplaça de l'Ajuntament, i l'hora H, el preàmbul i l'epíleg de la *mascletà*. De fet, per a ells, la *mascletà* només és un interregne. En aquell moment, uns i altres, s'ex-

pressen amb eloquència neolítica i gesticulen amb taquicàrdia. Intercanvien agressions en forma d'hortalissa, ou i pirotècnia, i, acabada la munició, passen a les mans i es trinxen els morros.

Això, bàsicament, és el que fan: sense armistici. Però el 6 de març, dia que s'haurà d'incorporar a les efemèrides insignes, els esquadrans en litigi van trobar un motiu de coalició. Mentre les tropes escalfaven la maquinària, el Mercedes del trumfo regional Vicente González Lizondo, amb el propietari inclòs, va eixir del consistori amb direcció a casa. Detectat pels vigies de cada legió, tots, a una, van dirigir la seua punteria contra l'alcaldeable per consens telepàtic. L'ofensiva va ser curta —l'automòbil va fer gala de la seua potència—, però severa, suficient. Després diuen que Lizondo és incapaç d'aconseguir unanimitats.

Miquel Alberola

Toni Castel

El lector d'EL TEMPS trobarà que aquesta setmana no hi ha la tradicional opinió d'internacional que, en les pàgines de dins, veníem fent habitualment des de fa dos anys un equip format per Llibert Feri, Antoni Reig, Josep Morell, Antoni Castel i jo mateix. La raó és que aquesta setmana la columna li tocava fer-la a l'Antoni Castel i aquest ha estat, fins dissabte segrestat per l'exèrcit de l'Iraq.

Habitualment, quan algú de nosaltres està fora, el substituïem per un altre i ja està. Aquesta setmana, però, hem trobat que reservar la columna per al Toni és la nostra manera de marcar més clarament la nostra solidaritat amb ell, la de tots els redactors i col·laboradors de la revista. Perque Antoni Castel és un dels 24 periodistes occidentals que han passat uns quants dies segrestat per l'exèrcit iraquí, sense que ni els seus familiars, els seus companys o els seus amics pogueren tenir una idea clara d'on estaven realment. L'última notícia seua, fins al moment de la reaparició, explicava que havia marxat en un cotxe amb dos periodistes brasilers desde Daharàn, passant pel Kuwait, en direcció al l'interior de l'Iraq. Precisament hores abans de marxar cap a Daharan, Toni Castel encara va trobar un forat per fer l'article que li corresponia. Tal i com sol passar en aquesta professió, al Toni li van dir que se n'anava cap a l'Aràbia Saudita molt poques

hores abans que l'avió despegués. Quan li vaig cridar al diari *El Observador*, per dir-li que li tocava fer-la va dir que no tindria temps. Però al matí següent el seu article estava puntualment en la redacció. Es va publicar el número que portava Tejero en portada i

anava sobre una de les seues passions personals, Sud-àfrica (Castel va arribar a ser professor universitari a Moçambic). L'altra era l'Amèrica Llatina. Tal i com passa algunes vegades, hi hagué algú a València que s'equivocà de foto —entre els dos Tonis— i il·lustrà la columna d'Antoni Castel amb la foto de l'Antoni Reig. Normalment quan això passava, Castel sempre responia a les disculpes amb la mateixa frase: "Mira, m'ha crescut la barba i tinc més cabell, està bé".

Aquesta vegada, però, l'error de la foto servirà per prometre que la pròxima foto, si pot ser la setmana que ve millor que millor, no estarà equivocada. I el lector es trobarà amb la cara, i les aventures, del Toni Castel.

Vicent Partal

